

Barne- og familiedepartementet - BFD

Postboks 8036 Dep
0030 OSLO

Vår referanse: 20/01108-2
Arkivkode: F40 &00
Saksbehandler: Hanne Ingerslev,
Deres referanse: 20/1243
Dato: 30.06.2020

Hørings svar - kompetanse i barnevernet, varsling til fornærmede og etterlatte, og regulering av bruk av sakkyndige i barnevernet

Vi viser til Barne- og familiedepartementet utsendelse av tre separate høringsnotater 30 mars, med forslag til endringer i barnevernloven. Høringsnotatene inneholder forslag til krav om kompetanse og veiledning i barnevernet, regler om varsling til fornærmede eller etterlatte, og regulering av bruk av sakkyndige i barnevernet. Departement har bedt høringsinstansene om å behandle høringsnotatene hver for seg, og at uttalelsen utformes slik at det skilles tydelig mellom høringsnotatene.

Krav om kompetanse i barnevernet

Barnevernet er avhengig av høy tillit i befolkningen for å løse sine oppgaver. Tillit er avhengig av kompetanse, både formell og utvist i det daglige arbeidet.

Departementet foreslår en rekke tiltak for å styrke kompetansen i barnevernet, inklusive krav om mastergradsutdanning i det kommunale barnevernet. KS mener prinsipielt at lovfestede formelle kompetansekrav må unngås. Vi støtter derfor ikke departementets forslag om krav om masterutdanning i det kommunale barnevernet. Dersom et slikt kompetansekrav likevel skulle innføres, mener vi det er nødvendig med en dispensasjonsordning.

Kommunene ønsker ikke å få redusert sitt handlingsrom som arbeidsgivere. Dette ble uttrykt slik i et vedtak gjort av KS landsting i februar i år: «KS Landsting forventer at nasjonale myndigheter ikke vedtar nasjonale krav som reduserer kommuner og fylkeskommuners handlingsrom som arbeidsgivere, herunder bemanningsnormer, kompetansekrav, statlige kvalitetskrav og normer til tjenestekvalitet og leveranser som igjen styrer kompetansesammensetningen.» Lovfestede kompetansekrav for ansatte i barneverntjenesten vil underminere kommunens ansvar for å levere forsvarlige tjenester.

Kommunene har ansvar for at tjenestene som gis er forsvarlige, tilfredsstillende barnevernlovens krav til både saksbehandling og oppfølging, og sikrer offentlig hjelp, omsorg og beskyttelse til de barna som har behov for det. Siden kommunene er gitt dette ansvaret, må det være kommunene som bestemmer hvilken kompetansesammensetning de trenger i sin barneverntjeneste for å levere forsvarlige tjenester. KS er for en styrket grunnutdanning og tilbud om videreutdanning. Kompetanse på mastergradsnivå bør imidlertid formuleres som anbefalinger og ikke som krav. Den store etterspørselen etter de nye videreutdanningene på masternivå som er opprettet som et ledd i kompetansestrategien for barneverntjenesten «Mer kunnskap - bedre barnevern», viser at kommunene ser disse utdanningene som nyttige. Ansatte søker seg inn på disse videreutdanningene uten at dette er basert på statlige krav. Studiestedene klarer imidlertid ikke å møte etterspørselen, jf. at videreutdanningstilbudene besto av 264

plasser i 2019-2020, mens 983 søkte om opptak. Dette peker i retning av at anbefalinger og tilstrekkelig utdanningskapasitet langt på vei vil være tilstrekkelig til å øke den formelle kompetansen.

Vi ser at utformingen av de foreslåtte kompetansekravene gir et rom for fleksibilitet, slik at kommunene likevel beholder et visst handlingsrom til å vurdere den konkrete sammensetningen av kompetanse i sine tjenester. Dette gjelder blant annet at kravet til masterutdanning ikke er knyttet til en spesiell mastergrad, men gir rom for tverrfaglighet. Det gis rom for dispensasjon fra kravene, men vi minner om at søknader om dispensasjon og saksbehandling av disse medfører at det blir mindre tid til faglig arbeid.

Til tross for at vi prinsipielt går mot departementets forslag om nye kompetansekrav, vil vi i det følgende gå nærmere inn på de ulike elementene i lovforslaget. Vi følger kapittelinnstillingen i høringsnotatet.

Kompetansekrav i det kommunale barnevernet

Departementet foreslår at det stilles krav om barnevernsfaglig eller annen relevant mastergradsutdanning til tilsatte i det kommunale barnevernet med lederfunksjoner, utredningsoppgaver og vedtaksmyndighet. Departementet ser særlig behov for å heve den analytiske kompetansen.

Barnevernansatte har myndighet til svært inngripende tiltak. I høringsnotatet legges det vekt på den enkeltes utdanningsnivå, og ikke tjenestens utnyttelse av den samlede kompetansen. Dette peker i retning av en individualisering av arbeidet. KS mener at en barneverntjeneste som arbeider forsvarlig er avhengig av at faglige avveininger og beslutninger tas i et faglig fellesskap, der hver enkelt ansattes kompetanse utnyttes i tråd med kvalitetssikrede rutiner, godt faglig arbeid og gode beslutningsprosesser.

KS er enig i at utførelse av barneverntjenestens kjerneoppgaver krever god faglig analytisk kompetanse. Analysen må bygge på relevant informasjon og god kjennskap til barnets og familiens situasjon. Slik kjennskap forutsetter at ansatte i barnevernet har gode ferdigheter i å samtale med barn og foreldre. Kompetanse i å samtale med barn og foreldre i utfordrende situasjoner og analysekompetanse kan ikke sees uavhengig av hverandre.

Departementet henviser til at analytiske ferdigheter primært er knyttet til mastergradsnivået i det norske utdanningssystemet. KS vil påpeke at kommunene har mange dyktige medarbeidere, som ikke har mastergradsutdanning. Dette er ervervet dels gjennom grunnutdanning, veiledet praksis/erfaring og gjennom videre- og etterutdanningsløp. Analytiske ferdigheter kan derfor opparbeides på ulike måter.

Barneverntjenesten utfører komplekse oppgaver som krever både teoretisk kompetanse og gode ferdigheter i å samtale med barn og foreldre i utfordrende situasjoner. Det vil alltid være en diskusjon om hva som kan eller må læres i en utdanning, enten denne er på bachelor eller masternivå, og hva som først kan læres på arbeidsplassen. Slike diskusjoner er særlig relevante på barnevernområdet, da det kan være vanskelig å forstå teoretisk opplæring uten å ha konkret erfaring med alle hensyn som må tas overfor det enkelte barn. Det er også et spørsmål om i hvilken grad en masterutdanning vil være egnet til å løse utfordringer og dilemmaer som må håndteres i det daglige barnevernfaglige arbeidet. Dette vil være avhengig av mastergradens innretning, innslag av relevant praksis og praksisnært læringsutbytte gjennom utdanningsløpet. KS imøteser erfaringene som høstes om forholdet mellom teori og praksis i den femårige integrerte utdanningen som startet opp ved universitetet i Agder sist høst.

Departementet foreslår også at krav til mastergrad skal omfatte barneverntjenestens leder, og dennes stedfortreder. KS er enig i at det i så fall må være opp til den enkelte kommune å vurdere hvilke utdanninger som er relevante, ut fra lokale kompetansebehov og den øvrige personalsammensetningen i kommunens barneverntjeneste.

Departementet går i denne omgang ikke videre med planene om femårig integrert profesjonsutdanning. Dette begrunnes blant annet med at Norge har forpliktet seg til en gradsstruktur basert på en 3+2 modell.

Den femårige integrerte profesjonsutdanningen i Agder videreføres imidlertid for å innhente kunnskap og erfaringer. KS ser i likhet med departementet at det fortsatt vil være behov for kandidater med bachelor i barnevern i det kommunale og statlige barnevernet. KS forstår imidlertid ikke hvorfor departement skal la seg begrense til kun å vurdere en 3-2 modell på barnevernområdet, i og med at flere andre profesjonsutdanninger har en femårig integrert modell. KS imøteser erfaringene som høstes om forholdet mellom teori og praksis i den femårige integrerte utdanningen som startet opp ved universitetet i Agder sist høst.

Vi støtter for øvrig departementets vurdering av at det ikke er hensiktsmessig å gå videre med en autorisasjonsordning.

Overgangsordning og innføring av kompetansekravet

Krav om mastergrad skal gjelde fra 2031. Departementet foreslår en egen ordning for de som allerede er ansatt og de som ansettes frem til 2031. For disse tilfellene foreslår departementet at kravet skal kunne oppfylles gjennom en kombinasjon av relevant bachelorgrad, barnevernsfaglig videreutdanning eller annen relevant videreutdanning på minst 30 studiepoeng, og minst fire års erfaring. KS støtter departementet i vektleggingen av erfaring, og betydningen av å holde på gode medarbeidere og motvirke turnover. Vi vil også peke på at en videreutdanning etter å ha arbeidet noen år, kan gi økt forståelse av den teoretiske opplæringen. En slik overgangsordning forutsetter tilstrekkelig kapasitet i utdanningsinstitusjonene og fortsatt tilskudd til å gjennomføre videreutdanning slik det fremgår at departementet vil legge opp til.

KS vil påpeke at i de periodene ansatte er borte for å ta videreutdanning, vil det føre til redusert kapasitet i tjenesten. Selv med en fortsatt statlig tilskuddsordning, er det erfaringsmessig vanskelig for både små og store kommuner å rekruttere og sette inn vikarer til for å overta oppgavene til ansatte som er borte pga videreutdanning.

Nedsatt kapasitet vil få konsekvenser for kvaliteten. En satsing på økt formell kompetanse må derfor tilpasses kapasiteten i tjenesten, slik at tjenesten ikke blir overbelastet. Videreutdanningene bør ha en form som er tilpasset et personale med høy arbeidsbelastning. KS ønsker at det kan gi tilbud om desentraliserte utdanninger i langt større utstrekning i dag. Delvis nettbasert videreutdanning kan redusere tidsbruk til reise og dermed belastningen, og bør derfor bygges ut, parallelt med at antall ordinære studieplasser økes. KS ber derfor om at det vurderes om videreutdanningen kan skaleres opp ved bruk av teknologi, slik at flere som søker får et tilbud.

Hvilke oppgaver som omfattes av kompetansekravet

Etter departementets vurdering bør kompetansekravet knyttes til bestemte kjerneoppgaver, basert på oversikten over sentrale barnevernoppgaver i utkastet til ny barnevernlov. Dette er gjennomgang og vurdering av meldinger, undersøkelse av barnets omsorgssituasjon, vedtak av hjelpetiltak, forberede saker for fylkesnemnda, iverksette og følge opp tiltak. Hvilken kompetanse som trengs til andre oppgaver som råd og veiledning, utførelsen av frivillige hjelpetiltak vil være opp til kommunen å bestemme.

KS mener at under forutsetning av at en gjennomført mastergrad virkelig gir den tilleggskompetansen som trengs for å utføre disse kjerneoppgavene, anses dette skillet som departementet her gjør mellom de ulike oppgavene, som rimelig.

KS er enig i departementets vurdering av det må være opp til den enkelte kommune å vurdere hvilke utdanninger som er relevante, også på ledernivå, ut fra lokale kompetansebehov og den øvrige personalsammensetning i kommunens barneverntjeneste.

Særlig om sakkyndige og private som bistår barneverntjenesten

Departementet mener sakkyndige som benyttes av barneverntjenesten i forbindelse med en undersøkelse, minimum bør oppfylle de samme kravene som stilles til barneverntjenestens egne ansatte. Departementet foreslår at det presiseres at barneverntjenesten bare kan la seg bistå av personell som oppfyller kompetansekravene til oppgaver som omfattes av kompetansekravet. Den praktiske betydningen av presiseringen vil avhenge av hva som blir vedtatt om barnevernstjenestens adgang til å la seg bistå av private aktører.

KS vil peke på at mange kommuner i dag har utfordringer med å rekruttere barnevernfaglig personell. Det vil i lang tid fremover være underskudd på utdannet personell som samsvarer med kompetansekravene. Kommuner og private aktører konkurrerer om de samme fagfolkene. Private vil ofte ha større muligheter til å gi bedre lønns- og arbeidsbetingelser enn hva kommunene kan. Innføringen av kompetansekrav kan derfor få som konsekvens at kommunene ikke klarer å bygge opp et eget kompetent barnevern, fordi kommunene ikke klarer å konkurrere med private tilbydere. Kommunene kan komme i samme situasjon med barnevernet som kommunene har med fastlegene. Her er mange kommuner tvunget til å benytte seg av dyre private fastlegeleverandører. KS mener forslaget kan ha uheldige effekter og ber departementet vurdere dette.

Dispensasjon og varig unntak fra kompetansekravet

Departementet foreslår en unntaksbestemmelse fra kompetansekravet dersom kommunen etter 2031 ikke lykkes med å rekruttere søkere med barnevernsfaglig eller annen relevant masterutdanning. Departementet foreslår at kommunene i slike tilfeller må utarbeide en ettårig plan for systematisk veiledning av den nytilsatte. I tillegg må den nytilsatte innen tre år ha bestått videreutdanning på minst 30 studiepoeng på masternivå. Når det foreligger dokumentasjon på at videreutdanningen er gjennomført, skal kommunen kunne gi varig unntak av kravet til mastergrad. Kommunen skal ha plikt til å rapportere til fylkesmannen om de tilfeller der de gir dispensasjon og varig unntak fra kompetansekravet.

KS mener det bør gis dispensasjonsmuligheter dersom kravet om mastergrad blir gjennomført, men er kritiske til at dette blir enda et område som Fylkesmannen skal kontrollere. Departementet har ikke sagt noe om de arbeidsrettslige konsekvensene av forslagene. Det kan oppstå tilfeller der en ansatt faktisk ville ha utført forsvarlig arbeid, men der kommunen må gå til oppsigelse fordi formelle utdanningskrav til videre arbeid innenfor barnevernet ikke er oppfylt.

Krav om veiledning av tilsatte i barnevernet

Kommunen er i dag ansvarlig for nødvendig opplæring av barneverntjenestens personell. Departementet foreslår å utvide dette ansvaret til også å gjelde veiledning. Barnevernledere selv trekker frem opplæring og veiledning i jobbsituasjonen som det viktigste tiltaket for å bedre tjenestens kompetanse, KS er derfor ikke uenig i at kommunen også får ansvar for veiledning.

Departementet drøfter om det bør innføres krav til et veiledet førsteår for alle nytilsatte som ikke har erfaring med barnevernsarbeid fra tidligere, men lander på at det ikke er nødvendig å innføre et slikt krav. Behovet for et veiledet førsteår vil, ifølge departementet, bli redusert gjennom krav om mastergrad, og forslaget om å styrke praksisdelen i utdanningene.

KS ønsker ikke lovfesting av et krav om et veiledet førsteår for alle nytilsatte uten tidligere arbeidsfaring, men vil likevel understreke at behovet for veiledning vil være til stede også for nyansatte med masterutdanning, og for kandidater som har hatt en styrket praksisdel i løpet av utdanningen, da særlig det første året. For å bli en god barnevernarbeider trengs veiledning både for å integrere forkunnskaper og tidligere arbeidserfaring med daglige problemstillinger som nyansatt, og for å opparbeide seg kontekstuell kompetanse. Barnevernfaglig arbeid forutsetter teoretisk kunnskap, og praktiske ferdigheter som opparbeides gjennom øvelse, erfaring og veiledning.

Krav om at barnevernet skal ta imot praksisstudenter

Departementet foreslår at alle kommuner og Bufetat skal omfattes av plikten til å tilby praksisplasser. Samtidig legges det opp til at utdanningsinstitusjonene, som i dag, vil inngå samarbeid med utvalgte kommuner. Det betyr at barneverntjenestens plikt vil å ta imot praksisstudenter og tilby veiledet praksis vil inntreffe når utdanningsinstitusjonene ber om det. Barneverntjenestene vil bli kompensert for oppgaven. Departementet foreslår at finansieringen skal skje via utdanningsinstitusjonene.

KS mener at veiledet praksis er en svært viktig del av studiene, men at det er noen forutsetninger som må være på plass for at kommunene skal kunne tilby kvalitetsmessige og relevante praksisplasser i et stort omfang. Det bør inngås avtaler mellom kommune(r) og utdanningsinstitusjon som omfatter både utdanning og utvikling. Studentenes opplæringsbehov innen enkelttemaer bør også kunne kombineres med internopplæring/-utvikling.

For at kommunene skal kunne bygge opp og tilrettelegge for kompetanse for å ta imot studenter må de ha forutsigbarhet når det gjelder finansiering, antall studenter og tidspunkt for praksis. Avtaler om mottak av studenter bør derfor ha et langsiktig perspektiv. Finansieringen av praksisplassen bør gis direkte til kommunene.

Det bør samarbeides om læringsmål og læringsarenaer mellom utdanningsinstitusjon, den enkelte kommune/kommunesamarbeid samt Bufetat/barnevernsinstitusjon. Eksisterende kommunesamarbeid innen barnevern kan også benyttes for å tilby variert veiledet praksis. Dette vil gi studentene et inntrykk av hvordan det er å jobbe i ulike kommuner, samt å øke sannsynligheten for at de oppnår læringsmålene. Veilederkompetanse og støtte til veilederne er avgjørende for å sikre kvalitet og for kontinuitet iblant veilederne. Organisering av praksisen, bla veksling mellom grupper, tospann og individuell veiledning har gjennom ulike prosjekter vist seg å være en god pedagogisk form som krever færre direkte ressurser. Tverrfaglig samarbeidslæring gir studentene en større bevissthet om egen kompetanse og rolle i samarbeid med andre. Under koronakrisen har ulike oppfølgings-, veilednings- og vurderingsformer blitt utprøvd. Erfaringene herfra må inngå i det videre utviklingsarbeid.

Rambøll (2017)¹ har på oppdrag fra KS identifisert noe av de ekstra ressursene som kreves for å tilby studentene et godt læringsmiljø. Dette er knyttet til planlegging og intern organisering, veilederkompetanse, selve arbeidsplassen (kontor, utstyr, mv), evt. også bolig. KS er kjent med at Helsedirektoratet på oppdrag fra HOD foretar en kostnadsberegning av veiledet praksis i kommunehelsetjenesten (våren 2020). Det kan også være nyttig å se nærmere på en pilotordning for kommunal praksis i helse- og sosialutdanningene som nå settes i gang i regi av Direktoratet for internasjonalisering og kvalitetsutvikling i høgare utdanning (Diku).

KS mener:

- Kommunesektoren må i større grad benyttes som praksisarena. Det er også viktig at mer av praksisen i kommunene skjer mot slutten av utdanningsløpet.
- Finansiering av *veiledet praksis* i kommunene må styrkes og overføres direkte til kommunesektoren, ikke bli kanalisert via utdanningsinstitusjonene. Det må foretas kostnadsberegning av veiledet praksis i kommunesektoren.
- Forutsatt tilstrekkelig finansiering kan kommunene få lovfestet ansvar for *veiledet praksis* på tilsvarende måte som i spesialisthelsetjenesten.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Departementet legger vekt på en vurdering fra Oslo Economics som har beregnet de samfunnsmessige konsekvenser av kompetansehevingstiltakene. De har blant annet vurdert gevinster som følge av mer

¹ Rambøll Management Consulting (2017)/KS FOU-prosjekt 164003 Utvikling av kommunen som læringsarena for helse- og velferdsutdanninger

effektiv arbeidskraft og redusert turnover, samt at barn som mottar tiltak i barnevernet, får det bedre og ikke faller utenfor arbeidslivet i voksen alder. De vurderer det som svært sannsynlig at kravene til økt kompetanse vil være samfunnsøkonomisk lønnsomme. KS viser til at dette er komplekse sammenhenger og effekter som det er knyttet stor usikkerhet til. Generelt vil økt kompetanse kunne bidra positivt, men om krav til mastergrad vil medføre de nevnte gevinster er svært usikkert.

Departementet legger opp til å understøtte innføringen av kompetansekrav gjennom økningen av kommunerammen som hensyntar anslåtte lønnseffekter av kravene. I og med at kommunens ansvar for veiledning legges inn i lovverket, bør dette også få konsekvenser for kommunerammen. Veiledning vil være nødvendig for nytilsatte uavhengig av om den nytilsatte har mastergrad. En masterutdanning fjerner ikke behov for veiledning.

Departementet skriver at partene i arbeidslivet ikke har etablert system for lønnsmessig uttelling for mastergradsutdanning. Dette er ikke riktig. I KS tariffområdet er det etablert egen stillingsgruppe for stillinger med krav om mastergrad. Det er kommunen som fastsetter stillingens krav til utdanning, og det følger av stillingens krav til utdanning, hva som er laveste tillatte lønn iht. tariffavtalen.

Kommunen kan i dag, dersom de vurderer det som ønskelig eller det er behov for, fastsette krav om mastergrad for en barnevernspedagog/sosionom, og laveste årslønn følger da av tariffavtalen. Forskjellen i årslønn mellom barnevernspedagog med krav om 3-årig utdanning og barnevernspedagog med krav om mastergrad er da 118 300,- gitt 16 års lønnsansiennitet, og dersom det innføres krav om mastergrad som omfatter mange stillinger, vil dette kunne innebære en betydelig kostnadsøkning for kommunene. Departementet synes å likestille en fullført mastergrad, med en bachelorutdanning i kombinasjon med en videreutdanning på 30 studiepoeng og fire års erfaring fra arbeid i barnevernet. Det er da viktig å presisere at dette ikke vil være likestilt tariffrettslig for stillingsgruppeinnplassering og hva som er laveste utregnede årslønn etter tariffavtalen.

Departementet skriver at for at barneverntjenestene skal kunne tiltrekke seg personell med nødvendig kompetanse, må kommunene være konkurransedyktig på lønn. Slik det er formulert, kan det fremstå som om departementet her gir uttrykk for at lønnsnivået ikke er konkurransedyktig eller at kommunene ikke er attraktive arbeidsgivere. Det ville i så fall være en beskrivelse KS ikke kjenner seg igjen i.

Dersom departementets forslag gjennomføres forventer vi at mange kommuner vil oppleve rekrutteringsutfordringer i barnevernstjenesten. Da ikke som følge av lønnsbetingelser, eller hvor attraktiv kommunen er som arbeidsgiver, men som en konsekvens av tilgang på personell med relevant mastergrad.

Innfrielse av de samlede krav til kompetanse vil være krevende for både små og store kommuner å tilpasse det daglige arbeidet med kjerneoppgavene.

Regulering av bruk av sakkyndige i barnevernssaker

Departementet foreslår en forskriftshjemmel i barnevernloven om at departementet kan gi forskrift om krav til sakkyndiges mandat og rapport i barnevernssaker.

Departementet foreslår en forskriftshjemmel i barnevernloven om krav til egenerklæring i barnevernssaker. Forskriften bør inneholde bestemmelser om at egenerklæring skal opplyse om forhold av betydning for habilitets- og uavhengighetsspørsmål, om den sakkyndiges utdanning og erfaring, og om når egenerklæringen skal foreligge.

KS støtter en slik forskriftshjemmel.

Varsling til fornærmede eller etterlatte når barn under 15 år har begått alvorlige lovbrudd

Departementet har vurdert om det bør innføres regler som åpner for informasjon fra barnevernet til fornærmede eller etterlatte når en person under 15 år har begått alvorlig lovbrudd og er plassert i barnevernsinstitusjon. Tilsvarende ordning med varsel til fornærmede eller etterlatte finnes i strafferettspleien. Departementet har i dette høringsnotatet vurdert ulike hensyn for og mot innføring av varslingsregler i barnevernloven, men har ikke tatt endelig stilling til spørsmålet om slike varslingsregler bør innføres. Departementet har heller ikke tatt endelig stilling til hvordan slike varslingsregler eventuelt bør utformes, særlig når det gjelder i hvilke saker det skal gis varsel og hvilken informasjon som skal gis. Departementet har likevel i dette høringsnotatet skissert et forslag til hvordan slike varslingsregler kan utformes i barnevernloven. Forslaget går ut på at informasjon kan gis når det vil kunne ha betydning for fornærmede eller etterlatte. I vurderingen av om det vil kunne ha betydning, bør det særlig legges vekt på handlingens alvorlighetsgrad. På samme vilkår kan det gis informasjon om når ungdommen vil oppholde seg utenfor institusjonen, når det vurderes som sannsynlig at ungdommen og fornærmede eller etterlatte kan påtreffe hverandre. Det skal likevel ikke gis informasjon dersom dette kan medføre fare for ungdommens egen sikkerhet.

Departementet legger opp til at fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker (fylkesnemnda) i forbindelse med spørsmål om plassering av ungdommen i barnevernsinstitusjon, også skal vurdere om lovbruddet er av en slik alvorlig art at varslingsreglene kommer til anvendelse. Dersom varsling blir aktuelt i en konkret sak, vil det være barnevernsinstitusjonen som gir fornærmede eller etterlatte informasjon om plasseringen i institusjonen. Institusjonens leder skal deretter ved visse typer fravær vurdere om fornærmede eller etterlatte skal få varsel om at ungdommen vil kunne påtreffes. Informasjonen bør begrenses til et minimum for å ivareta ungdommens rett til personvern.

KS mener dette er viktige spørsmål å vurdere. Her er mange motstridende hensyn som skal balanseres mot hverandre, med sikte på å nå den mest optimale løsningen for de involverte og samfunnet. Dette krever at mange rettslige problemstillinger drøftes utførlig. KS mener det grunnlaget som foreligger nå, er for lite bearbeidet til at man kan mene noe av kvalitet om forslaget. KS ber derfor departementet vurdere om det skal gjøres et større arbeid rundt dette. Problemstillingene er viktige for kommunesektoren, og KS ber i tilfelle om å bli involvert.

Helge Eide
Områdedirektør Interessepolitikk

Åse Laila Snåre
Avdelingsdirektør